

Sonja Gorrens

Zoektocht

1.

Dagen herinner ik me weinig. Avonden des te meer. Aan de lange tafel maakte ik mijn huiswerk. De korte zin. Alle vormen van zijn.

Ik ben.

Jij bent.

Bij Hij is begon ik te twijfelen. De samenhang werd verbroken door die derde vorm. Vreemd rijtje. Meervoud was gemakkelijker. Zijn, zijn, zijn. Zen, klonk het uit jouw mond.

Aan de secretaire in de hoek van de kamer verdiepte jij je intussen in je verzameling sigarenbandjes. Allemaal horloges. Een afbeelding op de wijzerplaat. De reeksen waren zelden volledig. Dubbels had je genoeg, maar ze werden niet geduld. Ze belandden in een apart sigarenkistje. Soms kreeg ik er eentje, ik legde het op mijn nachtkastje. De scheve toren van Pisa, een pracht van een vlinder. De dag daarop legde mijn moeder ze weer bij de verzameling. Er bestaan ruilclubs, zei nonkel Everhard. Maar daar moest je niet van weten, met kinderachtige gewoontes hield jij je niet bezig.

De sigarenkistjes roken naar tabak. Ik heb nog in de sigarenfabriek gewerkt, zei mijn moeder wanneer we onze neus in het hout staken.

Ik ben.

Jij bent.

Nog altijd wil ik er geen derde persoon aan toevoegen. Geen Hij is of Hij was. Waarom zou ik ook. Zolang ik antwoord krijg.

De secretaire staat afgesloten in de hoek van de kamer. Valluik dicht, mijn moeder vreest de aanval. En wij tweeën voor immer gesetteld in relatie tot elkaar.

Ik ben.

Jij bent.

2.

Van jongsaf waren we het gewend het water over te steken. Bruggen waren boeiende biotoopjes in het weggennet. Erover. Terug. Erover. Terug. En soms halt houden. De bruggendraaier heer en meester over het licht en de slagbomen en het verkeer dat hij lam mocht leggen. Aan dat wachtend volk schonk hij geen aandacht, zijn opgestoken hand en zijn gesproken groet waren voor de schippersvrouw die tegen de vaarrichting in naar de achterkant van haar boot stapte en daardoor de indruk gaf ter plaatse te trappelen.

De bruggen waren onze douanepost, onze grenspaal, het punt waarachter de dingen anders zijn. De overkant verbaasde ons op de duur niet meer, we waren het gewend ons in twee werelden te bewegen.

Als ik je wil vinden, moet ik zoeken in ed buurt van de bruggen. Erover. Terug. Erover. Terug. Ik moet blijven bewegen over de aanpalende wegen. De wegen die de ene met de ander verbinden. De wegen die onderbroken worden door de bruggen en zij die aan beide kanten van de brug een andere naam dragen. De wegen waarlangs zuster Amanda is gevlucht toen ze haar kleren heeft uitgedaan.

In de buurt van de bruggen staan nog altijd de huizen waarin je hebt gewoond. In één van die huizen werd ik groot. 's Avonds vouwde ik het uiteinde van het zware tafellaken tot een harmonica en legde mijn schrijfje en mijn balpen op de malse toile-ciré. Je zegde dat ik mooi kon schrijven.

Ik ben.

Jij bent.

Alle vormen van zijn. ■

.